Ч. 24 (11.278). Львів, четвер 2. лютого 1928 Поштова оплата заплачена готівкою. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.372. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Український Народе!

Стоїш перед новою спробою сил, перед новим іспитом політичної зрілости і національної свідомости.

На день 4. і 11. березня (марта) ц. р. розписано вибори до польського сойму і сенату. Всі українські політичні партії рішили взяти в них участь.

Вибори! Вам всім добре відоме це слово. На наших землях вибори все були боротьбою. Боротьбою за характер наших земель, за душу українського народу. До боротьби ставали непохитні карні ряди українських виборців. Нічого не мали вони з собою крім виборчої картки та твердої постанови: **видержати!** І не зважаючи на терор та підкупства, український народ ніколи не подавався. І хоча шлях народу вистелювали трупи його найкращих синів, Воля Народу все була незломна.

А коли знову прийшла хвиля, в якій український народ по довгій перерві має піти в боротьбу з виборчою карткою в руці, то для нас, його політичного проводу, немає найменшого сумніву, що він і тепер цей обовязок виконає як найкраще, вірний своїй славній минувшині!

Нашим противникам залежить тепер ще більш ніж коли небудь, щоби не виявилася правдива воля українського народу. По селах і містах української землі розійдуться тисячі несовісних агітаторів, що будуть манити Вас під свої прапори, щоби тільки відтягнути Вас з-під блакитно-жовтого Стягу, Стягу Великого Українського Народу. Але Ти їм не повіриш душі своєї, Народе Український. Твердо і сміло видержиш на свойому пості, при свойому національному прапорі!

Через нашу землю в останніх роках перекотилося море горя. На всіх царинах завдавано нам тяжкі удари. Всеж ми незломані! Без нічиєї допомоги, власними силами і власними засобами відбивали ми удари, творили на руїнах нове життя. В найтяжших умовинах, які тільки знає історія, зуміли ми встоятись сильні вірою в краще будуче Нації.

Український Народе!

До виборів обєдналося Українське Національно-Демократичне Обєднання з всіма патріотичними організаціями Галичини, Волині, Холмщини, Полісся і Підляша. Всі, що ставлять інтерес загально-народній вище інтересу вузького, партійного, йдуть до виборів під блакитно-жовтим стягом Національного Обєднання. Ми і тільки ми створили правдиво український національний фронт і його несемо у виборчі маси.

Щоби побіда українського народу була певніша, Провід Українського Національно-Демократичного Обєднання вступив у бльок з непольськими народами — білорусинами, німцями і жидами з Волині, Холмщини, Полісся і Підляша. Бо на підставі виборчої ординації тільки великі бльоки можуть рахувати на побіду.

Український Народе!

4-го і 11-го березня (марта) ц. р. виберемо провідників наших. Щоби вони стояли на сторожі права української нації. Щоби представляли наші змагання перед світом. Щоби боролися на парляментарній арені з законами, кованими на шкоду українського народу. Щоби проводили нам у зорганізуванні наших сил на всіх царинах національного життя.

Йдемо до виборів з непохитною вірою в побіду!
Хай живе український національний фронт!
Всі під блакитно-жовтий стяг!

Всі українські виборці віддадуть свої голоси на лісту число 18, бо це є одинока ліста одинокого українського національного бльоку.

Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Обєднання:

Дмитро Левицький, голова, Михайло Черкавський, Гриць Тершаковець, о. Леонтій Куницький, Олександер Марітчак, Корнило Троян, головний секретар Володимир Целевич, заступник головного секретаря Олекса Черкавський — члени президії.

Члени Центрального Комітету: Степан Бандура, Степан Баран, Стефанія Барановська, Степан Біляк, Михайло Волошин, Сергій Вишневський, Михайло Галущинський, Михайло Галібей, Іван Гижа, Дмитро Ерстенюк, Володимир Загайкевич, Михайло Качмар, Борис Козубський, Микола Кузьмин, Андрій Куньо, Іван Куровець, Іван Лащинський, Остап Луцький, Павло Лисяк, Семен Любарський, Василь Мудрий, Федір Назарчук, Микола Огродник, Юліян Олесницький, о. Степан Онишкевич, Володимир Охримович, Юліян Павликовський, Дмитро Паліїв, Зиновій Пеленський, Мілена Рудницька, о. Володимир Домет Садовський, Михайло Стефанівський, Михайло Строцький, Михайло Таранько, Микола Творидло, Сергій Хруцький, о. Іван Фединський, Олена Шепарович, Юра Чуфер.

Перед виборами.

Поляки ликують з українського розбиття.

Перегляд зголошених державних лист виказує, що українці підуть до виборів в повній розсипці. Крім листи 18, з якою виступає до виборів Українське Національно-Дем. Обєднання і Сел. Союз, маємо ще такі українські листи: соціялістів-радикалів (ч. 22), „радикальної лівиці" д-ра Трильовського (виборчий бльок селян, робітників і працюючої інтелігенції — ч. 28), Українське Сел.-Роб. Обєднання „Сель-Роб" (ч. 8), Лівиця Сель-Робу (б. народовольці — ч. 19), „Українська Партія Праці" (ч. 26), а крім того хлібороби Даниловича (УНС — ч. 6), комуністи (ч. 13) і „русская листа" (ч. 20). Таким чином самих державних лист, між які будуть поділені українські голоси, є девять. Та в тій цифрі ще не є замкнені всі листи. Їх кількість буде значно побільшена окремими окружними листами, партійними і дикими. На Холмщині і Підляшу, отже на найбільш загроженому для українців терені, зголосив уже свої окружні листи б. пос. А. Васильчук під назвою: Української Народньої Листи. Отже по суті число всіх лист, між які будуть розбиті українські голоси, висловлюється круглою десяткою. А диким окружним листам і кінця-краю не видно. Про мандатоманію в округах можуть свідчити хочби досі зголошені дикі листи в золочівській окрузі (55), де поза партіями, що зголосили державні листи, стрічаємо ще „партії", гуртки й особи зі своїми листами: 1) Соціяльно-робітничо-селянська партія (на чолі з Мих. Залізком, емер. нар. учителем у Миколаєві к. Гаїв), 2) Безпартійна листа Терапонта Антоновича, урядника Повіт. Виділу в Бродах, 3) Безпартійна листа Миколи Грещука, рільника з Черниці, жидачівського повіту, 4) Польсько-українсько-жидівський трифашизм Галича (пропагований „юродивим" експочмайстром Наполеоном Станкевичем, на якого листі найшовся коваль Олекса Семеген і купець Маркус Гавзер), 5) Безпартійна листа Михайла Зачека. Розуміється, це лише початок. Як бачимо, то тепер шаліє пошесть безпартійности. Українські голоси будуть розбиті не лише між листи, приєднані до державних, але й між польські та всякі „юродиві", окружно окремішні.

Не диво, що польська преса затирає руки з радости, пишучи, що „українці підуть до виборів у розсипці", що „українські партії виступають у виборах у повному розбитті". І треба признати, що наші противники мають повну основу радіти. Такого страшного розбиття, такого нечуваного розпорошення не було ще ніколи, навіть в часах катастрофальної затрати громадської думки і боротьби всіх проти всіх. Очевидно, вину за цей розвал несуть ті українські партії, що відмовилися від однопілого українського виборчого фронту. Єдиним виходом з того розвального становища є розбиттю партійних верхів протиставити єдність й одноцільний фронт виборців.

Одноцільний польський фронт на „кресах".

Тоді, коли українське громадянство представляє собою страшний образ розбиття, поляки скупчують і єднаються, щоби створити одноцільний польський виборчий фронт на „кресах". Створення того фронту взяли в свої руки „кресові" воєводи під проводом львівського воєводи Борковського. Спільна польська „кресова" листа мала бути приєднана до державної листи „Безпартійного бльоку співпраці з урядом". Проти того запротестували шевхполяки і виступили з воєвідського виборчого комітету. До них приєдналися християнські народові (польські) ... в останньому часі і пястівці. Таким чином воєвідський виборчий комітет розбився на дві групи: на католицько-народово-людову і на прихильників теперішнього уряду. Здавалося, що між цими двома таборами лягла непереходна пропасть. А всетаки кінець-кінців дійде до одноцілого польського фронту на „кресах". В тому напрямі вплинув уряд, з метою погодити оба табори приїзджав до Львова директор „народностевого" департаменту в президії Ради міністрів д-р Світальський. Ініціятиву в справі обєднання обох таборів взяла на себе християнська демократія. Дня 29. січня відбулося у Львові зібрання всіх польських партій, на якому розглядано домагання поодиноких партій. Шевхполяки і пястівці домагалися, щоби польську консолідацію на „кресах" будувати на основі міжпартійного порозуміння, беручи на увагу сфери впливів поодиноких партій. Урядові повинно припасти тільки одно завдання: підтримати так довершену консолідацію. Уряд не повинен висувати людей, які понижують гідність партій.

У висліді зібрання вибрано порозумівавчий комітет з шести (по трьох з кожного табору), а саме від „Безпарт. Бльоку співпраці з урядом": д-ра Зд. Стронського (ЗНР), проф. Грера (Нар. Правиця) і д-ра Брили (ХД), а від Кат.-нар.-людового табору: д-ра Свірського (ЗЛН), кн. К. Чарториського (ХН) і Островського („Пяст").

Зараз на другий день Кат.-нар.-людові відбули своє зібрання, на якому пястівці зложили таку заяву:

„Маючи на меті зреалізувати велику думку політичну, думку консолідації польського громадянства у виборчій акції на терені Сх. Галичини, пропонуємо принцип співпраці, опертий: 1) на платформі міжпартійного порозуміння, 2) в акції співділання візьмуть участь угруповання, що стоять на державному грунті, а своє відношення до уряду вкладають в рамки легальности, 3) справа консолідації повинна панувати над мандатовими постулатами; „Пяст" готовий зі свого боку піти на далекойдучі жертви, 4) окружні листи або не будуть приєднані до жадної з державних лист, або поодинокі округи мусимуть відповідні державні листи на основі порозуміння".

На тій основі підготовляється порозуміння і співпрацю всіх польських партій на терені Сх. Галичини. І сьогодні з певністю можна твердити, що одноцільний польський виборчий фронт на „кресах", побільшений хліборобами Даниловича в Галичині і зав. Українським Господ. Обєднанням на Волині, є вже фактом доверщеним. Так поступає державна нація, якій ніщо не грозить. А в нас? Розвал, розбиття, розпорошення, анархія, боротьба всіх проти всіх. Чи не прийде до опамятання хоч в останній хвилі?

Настрої на селах.

З усіх усюдів української території під Польщею приходять вісти про упадок настроїв серед нашого селянства. Подекуди навіть говорять селяни, що до виборів не підуть. Бо коли інтелігенти не можуть погодитися між собою, коли висунено таку масу лист, коли в газетах і на вічах ведеться таку завзяту боротьбу, то це впливає так дезорієнтуюче, що селяни краще відмовляються від участи у виборах, як мали би своєю участю підтримувати дальший розвал і боротьбу партій.

Очевидно, в наших настроях слід боротися, пояснюючи селянам значіння розбиття та взиваючи їх голосувати на ч. 18, на листу Українського Нац.-Демокр. Обєднання, яке обстоює єдність ... українського громадянства.

Бляско Ібанєс.

Не маючи змоги, задля недостачі місця присвятити більшої статті великому еспанському письменникові, що змер нежданно в 60 р. життя, пригадуємо бодай кілька важніших дат із його бурхливого життя. Вродився він у Валенсії; вже як студент брав живу участь у політиці як завзятий республиканець. Сидів у вязниці, основував газету „Ель Пуебльо“ (Нарід), утікав на чужину перед переслідуванням уряду, був послом, мандрував багато разів по світі: Европі та Америці, доробився великого майна, зажив слави як найбільше популярний еспанський письменник і найбільше небезпечний ворог короля та диктатури. Його памфлет „Здемаскований Альфонс XIII.“ приневолив його покинути ще раз Еспанію і схоронитись на франц. Рівієрі, де він мав свій маєток. У вересні 1926 р. Ібанєс гостро протестував проти виступу Еспанії з Ліги Націй. Його участь у громадянськім житті була завсіди незвичайно жива, енергійна та послідовна.

Ібанєс залишив кільканадцять томів повістей, що розходились у сотнях тисяч примірників і були перекладені на всі европейські мови. Найбільше відомі „Чотири їздці Апокаліпси“, „Кров і пісок“, „Собор“, „Маре Нострум“, „Гола жінка“, „Аргонавти“, „Вороги жінки“, „Виноградники“, „Боротьба биків“, „Мертві приказують“, „Земля переможців“.

УНЕВАЖНЕННЯ ДАЛЬШИХ ЛІСТ.

Варшава, 31. січня 1928.

Держ. виб. комісія уневажнила дальші такі держ. виб. лісти: ч. 16. ППС-Лівиці, ч. 23. ліста партії бувш. посла Воєвудзького, ч. 32. комуністична ліста. Уневажнено їх на основі оречення окр. виб. комісій, які ствердили неавтентичність деяких підписів. Ухвала в справі 13. комуністичної лісти заладе нині.

ПОВОРОТ ПОЛЬСЬКИХ ДЕЛЕГАТІВ.

Варшава, 31. січня 1928.

До Варшави вернули дир. департаменту торговлі і промислу Соколовський і нач. виділу мін-ства закорд. справ Голузко, які виїхали були задля вступних переговорів у справі торг. договору з СРСР.

Польські політ. кола заперечують чутки Тел. Уніон, начеб делегація покинула Москву негайно тому, що не могло прийти до порозуміння з комісаріятом закордонних справ.

ЗГОРІВ ДВІР.

Краків, 31. січня 1928.

Вчора згорів старинний двір Водзіньских у Порембах біля Мшани Долішньої. Зовсім згоріла офіцина двору з 18-го століття. Підозрівають, що огонь підложено.

НІМ.-РУМ. ПАКТ.

Букарешт, 31. січня 1928.

Німецький посол у Букарешті конферував у мін-стві фінансів із румунським президентом міністрів Братіяну. Гадають, що розмова торкалась подорожі міністра закорд. справ Тітулеску до Риму. Головною метою нім.-рум. розмов є пакт про неаґресію. Штреземан готов конферувати в цій справі.

Біржа.

Гроші.

Долляр 8·87·00—8·87·50, канадійський доляр 8·83·30—8·83·50, корони чеські 0·26·25—0·26·35, австрійський шілінг 1·25·00—1·25·50, рум. лея 0·05·33—0·05·50, французький франк 0·35·00—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·40—43·70, німецька марка 2.11·95, данцігський гульден 1·72·99, червінець 3[illegible]·50—32·[illegible]

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під дирекцією ін. Стадника (вул. Шашкевича).

Перерва.

Міський великий театр:

1-го г. 7·30 „Страшний Двір“.
2-го г. 3. поп. „Тоска“.
2-го г. 7·30 „Поцілунок Котюшки“.
3-го год. 7.30 „Весілля“.

Міський „Театр Новий“:

1-го г. 7·30 „Дівча з пушти“.
2-го г. 7·30 „Дівча з пушти“.
3-го г. 7·30 „Дівча з пушти“.

Кіна.

„Апольо“: „Любощі“.
„Паляс“: „Схід сонця“.
„Лев“: „Обіцяна земля“.
„Фатаморгана“: „Пат і Паташон як підпори трону“.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

Шестий день розправи.

Заінтересування процесом не менше, як у попередніх днях. Саля знову щільно заповнена. Особливо богато жінок, бож нині має зізнавати перша обвинувачена жінка, молода і пристойна **Ольга Вербицька.** Жінки сидять нині в салі переважно на лівиці.

На даний предсідником знак дзвінком розправа починається в год. 9.40. На лавці обвинувачених — Атаманчук, Вербицький Іван і Михайло.

Перший ставить питання один із судців прис. до Ів. Вербицького:

С. пр.: Від кого ви дістали газову маску?

Обв.: Від Гука.

С. пр.: Чи ви знали, що це маска?

Обв.: Так, бо він мені це казав.

С. пр.: А чому сестра переховувала її?

Обв.: Про це не знаю і нічого не можу сказати.

Зізнання Ольги Вербицької.

На салю входить **Ольга Вербицька,** гарна, струнка, темна шатинка; сукня її спнита високо під шию. На питання предсідника каже, що до вини не почувається, до У. О. В. не належала і шпіонажею не займалася.

Предс.: Чи ви мали звязки з Волошаком і Піпчинською?

Обв.: З обома я зналася. Волошак був у нас дома. З Піпчинською я раз говорила у Львові.

Тут предс. витягає з актів лист і каже, що Вербицька Ольга вислала була до Піпчинської короткий лист, а між його стрічками були писані симпатичним чорнилом шпіонські реляції. Обвинувачена каже на свою оборону, що лист той передала Волошаком незнаючи, що з тим, що він мав передати його Піпчинській. Звідки взялися там шпіонські реляції, вона не знає. В тій самій коверті знайдено і лист „Березовського“ з виказом місцевостей, в яких організація мала людей і тих, де в найближчому часі мала зачати діяльність (усе те місцевости, в яких були окр. команди польського війська).

Предс.: А звідки взялася ваша адреса у Піпчинської?

Обв.: Не знаю звідки.

Предс. В однім листі до Піпчинської подано, що „Мари“ — це псевдонім Ольги Вербицької. Чи так?

Обв. Про це знаю. Це не мій псевдонім.

Предс.: А Піпчинська зізнавала в краківськім процесі, що вона вам казала вислати книжку „Крульобуйца“.

Обв.: Такої книжки я не дістала.

Предс.: Через ваші руки переходили всі письма й інформації, бо ви були лучником між централею і тими, що на східно-гал. терені збирали інформації.

Предс. показує опісля якийсь лист і питає: Знаєте, чиє це письмо?

Обв.: Це лист „Влодка“. Але як він називався, не знаю.

Предс. відчитує той лист (від Гука), в якому він ставиться до О. Верб. дуже сердечно і просить, аби вона виїхала чимскорше зі Львова.

Предс.: Що це мало значити?

Обв.: Я була тоді хора і зле виглядала, отже він радив мені виїхати на вакації на село.

Предс.: Чи Олександру Яницьку ви знали?

Обв.: Так.

Предс.: Чи бувала у вас дома?

Обв.: Так.

Предс.: А Стефанишина?

Обв.: Знала. Пізнала його, здається, на площі Сокола-Батька. Він бував у нас і дома.

Предс.: А мешкав у вас?

Обв.: Ні.

Предс.: А Головінського?

Обв.: Не знаю.

Потім предсідник переходить чергою всіх обвинувачених. Обвинувачена їх в більшости не знала.

Предс.: А Атаманчука ви знали?

Обв.: Не знала цілком.

Предс.: Ви кажете, що Дерлиці ви не знали, а він каже, що бував у вас дома. Чому він так твердить?

Обв.: Не знаю.

Предс.: Кілько маєте літ?

Обв.: 19.

Предс.: Чи ви скінчили семинарію?

Обв.: Ні, саме мала скінчити.

Предс.: Ви наймолодші дома?

Обв.: Так. Маю ще замужну сестру.

Радн. Антоневич: Хто приходив до вас?

Обв.: Товаришки частіше, товариші рідше. Приходив частіше Балівський.

Прок.: А що ви робили 19. жовтня?

Обв.: Я собі того не пригадую.

Прок.: Чи ви були в Яворові? Чи знали Шумського?

Обв.: Ні.

Прок.: А чому ви не вислали до Піпчинської поздоровлення на картці, але писали мале поздоровлення в листі?

Обв.: Бо я не мала під рукою картки, тільки лист.

По двох запитах д-ра Пшеґодзького ставить питання д-р Старосольський.

Д-р Стар.: В якім відношенні були Яницька і Королюкова?

Обв.: Яницька була нареченою брата, Королюкова — „Довгого“.

Д-р Стар.: Балівський бував у вас дома? Коли ви його останній раз бачили?

Обв.: В день перед його арештуванням. Він був саме у нас і помагав робити задачі мені з товаришками (вичисляє їх). Він просив бавитися в флірт, обіцяючи зробити мені задачу. А другого дня він не прийшов і я лишилася без задачі. Мені сказано, що він арештований.

Предс.: Чи то було 19. жовтня?

Обв.: Не знаю, чи то було 19. жовтня, але знаю, що в день перед його арештуванням.

Предс.: А чи тоді прийшов до дому брат Іван?

Обв.: Так, пригадую собі.

Предс.: А чому Балівський зізнав, що того дня у вас не був?

Обв.: Не знаю, чому.

Д-р Пшеґ.: Як довго ви грали флірт? Коли прийшов брат?

Обв.: Як довго, не знаю. Брат прийшов трохи пізніше, але коли, точно подати не можу.

Зізнання Головінського.

Год. 11. На салю входить **Юліян Головінський,** високий темний шатин в темно-бронзовому убранні. Говорить виразно і голосно:

До У. В. О. я не належав, шпіонажею не займався. З черги оповідає, що від 1923 р. перебував у Чехословаччині. Вернувши до краю, до 1926 р. (березень) займався посередництвами (заступництвами), бо аби зностріфікувати свої студії (має покінчену на Чехії ветеринарію) треба було 2 роки, отже мусів з чогось жити.

На питання предсідника каже, що Дмитра Волошака знав, бо він був адютантом у його бриґаді. Піпчинської не знав.

Предс.: Що означає ваш пашпорт у Піпчинської?

Обв.: Не знаю. Фальш. пашпорту я не потребував, бо жив зовсім легально, на легальний пашпорт приїхав з Чехословаччини і міг тут теж виробити собі пашпорт на виїзд за кордон.

Предс.: Ви брали дуже визначну участь в організації!

Обв.: Ні, до організації я не належав.

Предс.: А псевдонім „Юлько“?

Обв.: Я називаюся Юліян, але псевдоніму „Юлько“ я не уживав.

Потім оповідає, що з обвинувачених, крім Мих. Вербицького, нікого не знає, ні мужчин ні пань. Верб. Мих. стрінув раз на вул. Льва Сапіги і Верб. жалувався йому, що він без посади. Тоді обв. йому обіцяв посаду і в тій ціли стрінулися оба в каварні „Де Ляпе“, де Гол. обіцяв виробити йому посаду в „Просвіті“.

Предс.: Переслухувані на обставину тієї посади свідки дир. Мих. Галущинський і д-р Гижа зізнали, що з посадою в „Просвіті“ не було так, як ви представляєте.

Обв. подає докладно історію своєї посади при „Просвіті“ (як люстратор читалень) і каже, що при першій поїздці до Бродів його арештовано.

Прок.: Чи фотографія, найдена у Піпчинської, ваша?

Обв.: Так, моя.

Прок.: Де ви робили цю знимку?

Обв.: Маю кільканадцять своїх знимок (аматорських), які дарав ріжним людям.

Прок.: А звідки у Піпчинської ця вата фотографія? Бо імя там не ваше, а фіктивне.

Обв.: Хтось мав у тім свою ціль, але я не можу ніяк розуміти, як туди попала моя знимка. Можливо, що з 2 моїх знимок, які я вислав до комітету, що збирав спомини до історії 6-ої бриґади, попала одна в руки Волошака і так дісталася між папери Піпчинської.

Д-р Волошин: Скажіть нам, який ваш погляд на ситуацію в краю?

Обв.: Хоч я самостійник і бажаю самостійної Української Держави, то уважаю, що по 14. III. 1923 треба нам погодитися з істнуючим станом і не виступати проти нього активно.

На інше питання д-ра Волошина обвинувачений оповідає, що він був тим, що перейшов з головними частинами Української Галицької Армії на сторону армії У. Н. Р. під проводом Петлюри в 1920 р. (похід на Київ).

Заряджено півгодинну павзу.

Зізнання Стефанишина.

Після перерви зізнавав обв. **Антін Стефанишин,** малий ясний бльондин у ґранатовому убранні.

До вини не почувається, до У. В. О. не належав, шпіонажею не займався.

На питання предс. каже, що має [illegible] літ, у війську був хорунжим. В 192[illegible] р. був арештований, по кількох місяцях випущено його на волю. Був учителем у „Рідній Школі“ в Долині.

На дальші питання предс. каже, кого з обвинувачених знає, а кого не знає. Опісля оповідає про своє друге арештування у 1925 р. (сидів до 1926 р.). В жовтні 1926 р. приїхав до Львова шукати посади. Дістав посаду в Долині і поїхав туди. Працював також якийсь час в ред. „Вістей з Лугу“.

Предс.: Кого ви знали в Долині?

Обв.: Всіх, бо це мале місто.

Опісля оповідає, як його арештовано (24. січня 1927).

Предс.: Чи ви чули, що Гук провокатор?

Обв.: Так, я чув це в менші в Акад. Домі. Про це говорило більше осіб.

Предс.: Чи до Вербицьких ви ходили?

Обв.: Так. Я у них був, але там не мешкав.

Предс.: Чи у вас найдено фотографічний апарат?

Обв.: Так, але це власність „Лугу“.

Предс.: Чи знали ви Волошака і Піпчинську?

Обв.: Першого знав, другої ні.

Предс.: В актах у Піпчинської знайдено циркуляційну картку з фотографією вашої особи з підписом „Клечко“. Чи це ви?

Обв.: Ні, про це нічого не знаю.

Предс.: Фотографія ваша!

Обв.: Я фотографувався в черзі [illegible]

Предс.: А у вересні найдено вже циркуляційну картку з вашою знимкою між паперами Піпчинської.

Предс. відчитує одно місце з листу Вербицького до Яницької, в якому є згадка про обвинуваченого.

Радн. Двожак мол.: Ви хотіли виїхати за кордон?

Обв.: Так, здавна. І в цьому напрямі робив заходи.

Двож.: Чи Волошак обіцяв вам зробити пашпорт?

Обв.: Так, обіцяв це зробити через своїх знайомих у Варшаві. Сам я знав, що я тут не дістану пашпорту.

Д-р Павенцький: Що ви робили з кінцем 1923 р. як вас випустили з тюрми?

Обв.: Я шукав посади.

На дальші питання д-ра Павенцького оповідає про всі свої арештування.

Д-р Пав.: Чи ви дописували до часописів?

Обв.: Так, писав до „Нового Часу“ й інших газет. Писав також поезії.

Д-р Пав.: Чи то ваш літер. псевдонім „Вартовий“?

Обв.: Так.

Д-р Пав.: Якого змісту були ваші дописи?

Обв.: Ріжного: політичного, спортового в інш.

Д-р Пав.: Отже ви політично експонувалися?

Обв.: Так.

Зізнання Яницької.

На салю входить **Олександра Яницька.** Відразу видно, що вона поважно хора. Лице її худе й бліде, очі запалі. Говорить апатично і так тихо, що ледви її чути.

До вини не почувалася, до У. О. В. не належала, шпіонажею не займалася.

На запит предсідника оповідає, що була учителькою в Долині в „Рідній Школі". До Львова приїздила часами, до стрічалася з нареченим.

Предс.: З ким з обвинувачених ви зналися?

Обв. відповідає, кого знала, а кого ні.

Предс.: Шпіонажею ви нібито не займалися, а що означають ріжні місця в листах Ів. Вербицького до вас?

Обв.: Ті його доручення означали, що я маю або передати комусь книжки або відібрати книжки, або щось подібне.

Предс.: Чи ви знали Атаманчука?

Обв.: Знала його як Віласа („Довгого").

Предс.: А що означає місце з листу Вербицького до вас: „Я відмовив усі молитви, які лиш знав, аби перейти щасливо перон"? Що означають інші місця? (Відчитує ті місця).

Обвинувачена пояснює ті місця.

Предс.: Що значить місце в картці Верб. до вас з 19. X. 1926: „Не можу відважитися"?

Обв.: Ми трохи погнівались і він не міг відважитися приїхати до мене.

Предс. відчитує інші місця з листів Верб. до неї з жовтня 1926 р. „Ходжу як мокра курка поміж дощ, а інші вигріваються коло печі".

Обв. не дає на це виснення. Також не дає ближчих пояснень на інші місця, відчитувані предсідником.

Предс.: Чи в січні 1927 р. були ви у Львові?

Обв.: Я була на Маланці на забаві.

Предс.: А чому ви зізнали, що „Довгий" — це Семко Довган?

Обв.: Бо я хотіла крити перед арештуванням Віласа (Вербицького).

Предс.: А чому ви казали перед Стецюковою, що ваш наречений є другим убийником кур. Собінського?

Обв.: Я того не казала.

Предс.: А чому вона це зізнала?

Обв.: Не знаю.

Предс. А як поліція прийшла до Вербицьких, то чому ви тримали в руках течку з газовою маскою?

Обв.: Я думала, що **там є мої любовні листи і хотіла їх знищити.**

Один із суддів прис.: А кілько разів були ви в помешканні Вербицьких?

Обв.: Всього яких 5 разів.

Предс.: А чому ви адресували свої листи на імя старого Вербицького?

Обв.: Бо наречений так мені казав адресувати.

Інший судця прис.: **Чи ви мали більше старающихся?**

Обв.: Так, було кілька осіб.

Після кількох запитів прокуратора і судд. Згуральського (останнього на обставину маєтку Яницької, помочи, яку вона мала від мами з Америки і тої помочи, яку вона давала Атаманчукові) ставляє свої питання оборонець підсудної д-р Давидяк.

Д-р Дав.: Чи ви знали все про Ів. Вербицького?

Обв.: Всього я не знала.

Д-р Дав.: В листах ваших до Ів. Верб. (з дн. 21. XI. 1926, з 26. XI. 1926, з 2. XII. 1926, з 10. XII. 1926) ви все просили аби він був щирий. Що це значить?

Обв.: Мені здавалося, що він має ще якусь таємницю перед мною, що він не цілком щирий.

Д-р Давидяк: Ви перед діставали картки від нього і з інш. місцевостей, не тільки зі Львова. Чи він вам говорив, що він кудись їздив?

Обв.: Ні, і як писав не зі Львова, то мене вдаряло, що він не згадував нічого про свій виїзд.

Д-р Дав.: Як вас арештовано у Вербицьких з течкою в руці, то коли потім вам сказано, що в течці була маска?

Обв.: Аж на поліції.

Судця прис.: Де мешкає ваша мама?

Обв.: В півн. Америці.

Пр. с.: В яких банкнотах діставали ви від неї гроші?

Обв.: По 10, 20 дол. і ріжно.

Пр. с.: А якої барви є доляри?

Обв. описує, як виглядають доляри.

Д-р Стар.: Чи кореспонденція, яку у вас забрано, це вся ваша переписка з Іваном.

Обв.: Так, це моя кореспонденція з ним в цілости.

Д-р Стар.: Чи обв. казав вам коли, що він має перед собою якийсь важний учинок, що може зломити його життя?

Обв.: Ні, ніколи.

Д-р Стар.: Яке враження зробила на вас вістка про атентат на кур. Собінського? Чи не прийшло вам на думку, що це може зробив ваш наречений?

Обв.: Ні, не прийшло.

Предс.: Що значили **ваші слова в листі до нього: „Я хочу Тебе бачити незломним працьовником на народній ниві"?**

Обв.: Я хотіла, щоб він здав якнайскорше матуру, оженився і працював на посаді для народу.

Предс.: А що значить те місце з вашого листу з тюрми: „Я тому винна, що Ти сидиш"?

Обв.: Бо в мене забрали всю переписку з ним і тому я почувалася винною.

(В тому місці зявляється сл. судця Янушевський на салі, підходить до прокуратора і щось йому шепче).

Прок.: **Чи ви дістали до тюрми які гроші від мами?**

Обв.: Так, 10 дол.

Прок.: А що мама писала вам про своє положення? Не писала, що її положення тяжке?

Обв.: Натякала на це в останнім листі.

Прок.: **А ви все заявляли, що ваша мама — богата.**

На домагання одного прис. судді обв. оповідає, де і як міняла в Долині доляри і скільки за них діставала. Опісля на його ж домагання пише на картці адресу до **мами** (місцевість).

На тому закінчено переслухування Яницької і на салю введено в год. 2.15 обв. **Володимира Дармохвала.**

Зізнання Дармохвала.

Обв. служив від жовтня 1925 р. при 53. полку в Стрию, а при кінці був у школі підхорунжих.

Предс.: Ви обвинувачені в достарчуванні шпіонських матеріялів для Яницької і Вербицького.

Обв.: Про це не знаю нічого. З Вербицьким не знаюся і досі.

Предс.: А Яницьку знаєте?

Обв.: Ні. Але знав її сестру Нусю.

Предс.: Кілько разів були ви за час військової служби у Львові?

Обв. Тричі.

Предс.: **Чи ви эичили книжки Нусі Яницькій?**

Обв.: Так, раз у Стрию.

Предс.: А вона там мешкала?

Обв.: Як я там служив, то вона там мешкала.

Предс.: **Так? Прошу не запротоколувати.**

По кількох запитах прокуратора ставляє питання д-р Павенцький.

Д-р Пав.: Від коли ви мешкали в Стрию?

На дальші питання оповідає, в яких домах бував у Стрию і який зміст був його бібліотеки. Каже, що було загально відомо в Стрию, що він мав велику бібліотеку і зичив свої книжки, головно ученицям і ученикам.

Предс. Чому Верб. писав до Ян., щоби від вас забрати книжки?

Обв.: Не можу того ніяк розуміти.

Д-р Пав.: Чи ви маніфестували при війську, що ви українець?

Обв.: Так, я навіть ставав до звіту і просив про звільнення в гр.-кат. свята.

На тому закінчено нинішню розправу в год. 8.

ТОРГІВЛЯ ПРИ ПОМОЧІ АВТОМАТІВ.

Як довідуємося, поза автоматами які поставлені фірмою „Рух" на залізничих двірцях, одна з найбільших фабрик чоколяди в Польщі, „Оптіма" поставила останніми часами приблизно 1.000 автоматів у почтових урядах на просторі цілої держави. Ідучи на зустріч бажанню Міністерства Почт і Телеграфів, заложила фірма: „Оптіма" власну фабрику автоматів, яка займає значне число робітників і інжинірів, зменшуючи цим самим вивіз чужої валюти за кордон, чим дає тутешнім людям працю і дозволяє виробляти автомати, які відповідають, як то мали ми нагоду переконатися — всіляким вимогам практичним і естетичним. Таким робом дали в Польщі почин до нової галузі торгівлі, яку перед війною використовували на чужині. За кордоном, в Німеччині, Швайцарії, а головно у Франції, дійшла вона просто до небувалих розмірів, для великої вигоди публики, яка кожної пори і майже в кожнім місці може купувати предмети продавані в автоматах. Було би вказане, щоби Дирекції поставили подібні автомати звідки за вкиненим відповідним грошем, вилітали би почтові марки. Це заощадило би зайво марнований публиці час, в вичікуванні при вікнах продажі в так званій черзі. Тільки трохи доброї волі!

НОВИНКИ.

— **Всеукраїнський пантеон учених.** Під таким заголовком читаємо в „Комуністі": „Патольогічно-анатомічна комісія при УАН розпочала організувати всеукраїнський пантеон учених в Києві. Для пантеону вже одержано мозок Василя Блакитного, незабаром мають одержати мозки відомих патольогів проф. Сагредо, Коровіна, Крилова, окуліста Гіршмана, фізика Пільчікова та інш. Т-во полтавських лікарів вирішило негайно передати до пантеону мозок В. Г. Короленка. Найближчим завданням патольогоанат. комісії є колекціонувати мозки видатних діячів з поля науки, техніки, політики, мистецтва, літератури, а далі— вивчати структуру, найбільше корн, головного мізку, по роботам проф. О. Фохта в „Інституті мозку ім. Леніна" в Москві. Все це гарно, але коли туди мають входити і не вчені, а навіть звичайні діячі із найвиначнішим мозком як Блакитний, невідомо, чому цю інституцію називають пантеоном учених?

— **Нова музична організація.** З харківського „Комуніста" виписуємо таку новинку: У Харкові повстала нова музична організація, т. зв. фортепіянове тріо, перше на Україні, складене із видатних артистів-інструменталістів. Увійшли туди: дирігент державної опери А. Рудницький (фортепіяно), Добржинець (скрипка) і З. Дінов (віольончеля). Їхні виступи організує держ. концертове бюро; крім прилюдних концертів по центральних театрах, тріо дасть низку концертів спеціяльно для робітничої авдиторії і по районних клюбах. Перший виступ у будинку вчених призначений на 28. січня.

— **Марево школи.** У Стрию втопилася 13-літня дівчина Цюрохівна, в розпуці, що дістала в школі „злу клясу".

— **Кандидатам із листи 13.** Комуністи, що дістали в Польщі листу із лиховісною 13-ою повинні, ідучи до виборів звернути увагу на справоздання із засідання льондонського „Клюбу тринайцятки". Члени цього товариства, що борються з пересудом звязаним із тою цифрою, влаштували бенкет 13-го січня і звязали його з усіма „нещасливими обставинами" себто пересудливими „прознами". Отже 13 членів зібралось у готелі, переходячи через драбину, коли сідали за стіл. На стінах салі висіли символи зловіщих птах: пилики, сови та інші. Всі вазони з квітами були перекинені, ножі та вилки покладені навхрест, скатерть сплямлена вином і сіллю і над кожним гостем стояла відчинена парасоля. Посольські кандидати з листи 13. повинні теж перед виборами зібратись на такий бенкет і обставити його всіма зловіщими символами, на знак, що ними нехтують. Наприклад: справжньою комуністичною програмою.

— **Львівська хроніка.** На Підзамчі залізничий робітник Рогальський упав по необережности між два вагони і згинув негайно. — Легка дівчина Саломея Цюрусь пробувала отруїтися денатурним спіртом із нужди. Львівська книгарня при вул. Сикстуській „Книгарня та інститут гарних мистецтв" відповідатиме перед судом за мистецтво продавати на сплати велику маловартну книгу і лупити із клієнтів шкуру. — 5 міс. вязниці за звідництво та інші гріхи дістав Анастазій Месик, 7 міс. Леонія і Марія Захарко, його спільники в купні крадених предметів. — Ціла „сесія" кумпанія братів Стрільців і Сіцьмерів відповідає перед судом за купно доброго водля на фальшиві гроші. — У Миклитичах біля Львова 12-літній хлопець хотів попробувати папіроски і спалив відомі частину хати. Додайте до цього кілька бійок, рав. крадіжей і одну спробу самовбійства.

— **Темна історія.** Ще в 1918 р. убили в Старім Скалаті селянина Антона Гаймаку. Аж тепер слідство виявило, що вбийниками були три брати Василишини і їхня сестра. Сестру та одного брата арештували; один за той час помер, другий виїхав на Радянську Україну.

— **Бандитизм.** Пишуть нам із Пристані: Від півчетверта року над Ратею волочиться шайка вломників, що відвідує села між Равою і Мостами. Найбільше лиха завдали від них села Пристань і Бутини. Ще 1925 р. у Пристані покрали більш 600 штук дробу, чимало свиней і очистили комори (20 по нинішний день) Перед Йорданом ограбили до чиста Юрика Шевця в Бутинах. Поліція і господарі пригачені переловили деяких: були це Йосиф Померебах і його сестрінець Владислав Око. По них найдено і інших. Ватажком банди був Ромко Габрієль, що недавно вийшов із вязниці. Під час переслухання Габрієль почав утікати і із своїм братом сильно поранив ножами Шевця, який хотів їх стримати. Швець бореться із смертю.

— **Для ловців.** Довкола Риму і в інших частинах Італії, головно в Тоскані, Піємонті, у горах Абруццах і на Сардинії цілими хмарами появились бекаси. Один бекас коштує на базарі півтрети золотого. Навіть папські кардинали такі як Меррі-де-Валь і папський майордомус, прегарні ловці, стріляють бекасів і кількадесять із них дарували папі.

— **Боротьба з венеричними недугами.** Мін-ство внутр. справ у Варшаві приготовляє далекосяжний розпорядок про боротьбу із венеричними недугами. Розпорядок передбачує примус лічити свою недугу і піддаватись приказам лікаря, щоби охоронити інших від заразн. Лікар мусить заголошувати недужих. Із цим звязане буде теж скасування закону про заказ вести прилюдні доми і доми сходин. Зате кожна особа, що має якенебудь відношення до цих установ або веде легкий спосіб життя зможе домагатись свідоцтва здоровля. Весь закон буде обдуманий з думкою про боротьбу із пошестю венеричних недуг.

— **Коли жінка найкраща?** Не виглядає це на тему до новинки, але коли на таке питання хоче відповісти не поет, а англійський поважний лікар д-р Шарль Кенна, а з ним суперечається гарна артистка, тоді треба такі погляди зареєструвати, хоча би всі давно вже мали на це вироблений непохитний погляд. Цей спеціяліст заявляє, що шпиль фізичного розвитку жінки, її краси, находиться між 25 і 30 роком. На це відома артистка Евелін Лей відповідає, що жінка доходить до розвитку своєї краси аж у 35-ім році, яка йде в парі із верхом духового розвитку. Аж тоді, каже ця дама, жінка вміє розумно розмовляти, гарно одягатись і поводитись із найбільшим своїм скарбом — красою. Всі нині знаємо, що Бальзак означував цей шпиль розвитку на 30-ий рік; сучасна доба скоротивши сукні вздовжила вік жінки на 10 літ і означила верхом на 40 літ. Яке щастя, що теорії про красу жінки залежні від кожного нового покоління і не треба дуже журитись, коли теорії старіються. Щоби тільки жінки вічно молодшали.

— **Рекорди.** Відвідувачі найбільшої паризької бібліотеки жалуються часто, що мусять ждати іноди пів години, щоби дістати книжку. Директор бібліотеки відповідає на це інформацією, що кожний службовий у бібліотеці має під своїм доглядом простір 7 кільометрів книжок! — Кавказький відділ чрезвичайки розстріляв члена торговельного місіяту Новикова за хабарі 120.000 руб. при виміні збіжа за нафту. — У Франкфурті доцент університету Кох систематично обкрадав бібліотеку. — Найчолодшим доцентом у світі є 19-літ [illegible] Бенгт Стрімгера на катедрі астрономії в Копенгагені. — Вдова по засновнику американського нафтового т-ва „Стандард Ойль Компані" залишила своєму синові найбільшу спадщину, яку хтонебудь дістав в Америці з випуском [illegible] 107 міл. дол.!

Світова всячина. У Берліні утворився „бойовий монархічний союз", куди ввійшли ріжні патріотичні союзи. У [illegible] програмі „боротьба за [illegible]

мечення від репараційної корми́ги". — Німецький летун Вагнер установив новий світовий рекорд, знявшись уверх із 1000 кільо на висоту 8000 м. — У СРСР гадають завести для студентів мундури на зразок військових. — Англ. почта мала за 1917 р. 6.858.355 фунт. доходу. — В Італії вбився летун-акробат Нарділі званий „мухою". — У Німеччині думають завести податок на староларубоцтво. — На 3 тижні стримана еміграція до Аргентини; післає, чи за цей час іти-ме туди далі торгівля живим товаром. — На Сибірі великанські морози; 50 ст. Цельс. — У Вестфалії епідемія тифу; 27 осіб вмерло. — 48 малярських комуністів ідеалістів у комунізмі виселили із Туреччини. — На панамериканській конференції Болівія поставила домагання дати їй доступ до моря. — 5 днів арешту дістав америк. летун Акоста, за те, що літав занизько над містом. — Чеський ген. Гайда відкинув гарну пропозицію: не хоче бути головним командантом армії в... Альбанії. — Помер італ. письменник і сенатор Помпейо Мольменті, автор відомої книжки про „Політичні партії в Італії" і „Історії Венеції". — Помер „король" острову біля побережа Сардинії, Бартелеоні. — Вулькан Кракатау вибухає далі. — В Анатолії вбили нім. дослідника д-ра Столь. — Між Льондоном і Ню-Йорком установили постійний зв'язок бачення на віддаль!

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Войнилівщина і Калущина!

В неділю дня 5-го лютого ц. р. в год. 2-ій попол. відбудеться велике передвиборче віче в Войнилові. Реферують кандидати на послів д-р Іван Куровець зі Львова і дир. Остап Луцький зі Стрия.

ОКРУГ 51. (ЛЬВІВ)

Сокальщино!

Дня 11-го лютого ц. р. в год. 12-ій в пол. велике передвиборче віче в Сокалі, в салі Народнього Дому. Реферують: кандидат на посла сен. п. Володимир Кохан з Тудорковичі і делегат ЦК. УНДО п. Корчинський Іван.

ОКРУГ 54. (ТЕРНОПІЛЬ)

Теребовельщино!

Передвиборчі віча:

1-го лютого ц. р. Будзанів.
2-го „ „ Вербовець год. 10 ран.
3-го „ „ Ласківці год. 1. попол.
4-го „ „ Дарахів.
5-го „ „ Вишнівка — (Хмелівка) (коло церкви).
6-го „ „ Глещава.

Дописи.

ЯВОРІВ. *(Невдалі спроби виборчого „польсько-русько-жидівського зближення").* Ще перед громадськими виборами вдалося кільком нашим міщанам ремісникам заманити тут. полякові з „Narod. Organizacj-i" Будзішкому на польську вудку для розбивання українського фронту при голосуванню. Одначе більшість свідомого яворівського міщанства і ремісництва в час загрозила та скаменула тих кілька одиниць і вони мусіли виступити з тієї „спілки". Тепер перед соймовими виборами той сам Будзішкі і ті самі наші нечисленні одиниці рішили знову кинути блахмана на наших ремісників в Яворові і в нашому окрузі — мовляв: ремісники без огляду на націю мають організуватися, творити виборчі комітети по містах і селах й опісля прилучитися, розуміється, до польського бльоку для розбиття і розпорошення українських голосів. Магістрат відступив радо на таку ціль салю і 16-го січня ц. р. вибрала темна горстка на глум здоровому розумові та на ганьбу всего свідомого яворівського міщанства ось такий „спільний" комітет: Подолюк Остап, голова, Данко Юрій, Салик Сенько, Булан Петро, Ґрінштайн, Ґерстенфельд, Беш, Зеленко і Домбровскі. Зборами проводив відомий Григ. Ширба. І зараз зачав свою „працю" той „комітет". Однак зараз же і почала побивати тих кількох „ініціяторів" українська свідомість більшости яворівських ремісників. „Комітет" був змушений скликати 22. січня ц. р. знову збори до салі магістрату. Проводив ними разом сам пан Будзішкі. „Наші" люди як Гожко Ширба, Подолюк Володимир й інші виявили своє вбожество духа; вони підкрикували за Будзішким про потребу „польсько-русько-жидівської" ремісничої організації для виборів. Аж жаль і сором було слухати їх „бесід". Щойно виступ д-ра О. Галущака, що прибув випадково під кінець „паради" на то зборище у справі виборів та що мимо опозиції предсідника, всіх поляків та жидів виповів тверде слово українського народу, змусив і тих кількох, які хиталися однак все таки не бажали нести насліпків відступництва від українського народу, опустити зараз салю. Ще перед опущенням салі мали нагоду всі виразно почути з уст поляків і жидів, що ні поляки, ні жиди з українцями йти не хотять! Може ці заяви наших нац. ворогів отверезять бодай у дечому наших хитких, легковірних людей. Яворів дав доказ народньої карности і всякі блахмани нашого міщанства не чіпаються. — *Присутний.*

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

„Світ", ілюстрований журнал. Ч. 1. 5-го січня. Зміст: З Новим Роком. Ф. Малицький: Рибак. А. Аверченко: Радіо в тюрмі. Д-р Г. Ничай: Марян Крушельницький. М. Голубець: Українські малярі серед російських „передвижників". Мих. Рудницький: Цитати. П. Карманський: З Бразилії. К. Трохименко: Дніпрельстан. 21 ілюстрацій.

Студентський Вісник. Ч. 1. Прага, січень. Зміст: Д-р П. Феденко: 10-ті роковини проголошення самостійности УНР. Фру Карен Штайнер: Тіль Україне (в рим). Проф. С. Сірополко: Вища освіта на Сов. Україні. Проф. С. Бородаєвський: Контрес Міжнар. унів. федерації для Ліги Націй. Є. Маланюк: Варязька весна. П. П.: Українська Господ. Академія в ЧСР. Книнин: Становище української меншости в РСФСР. М. Закомірний: Український пласт у Ч. С. Р. Інж. О. Євтихів: Бюро інтернаціон. студ. й Інт. Унів. Т-ва Т-ва Ліги Націй. Цесус. Ріжне.

„Кооперативна Республика", економічно-суспільний місячник. Видає Ревізійний Союз українських Кооператив. Рік І. Ч. 1. за січень 1928 р. Львів. Зміст: Від Редакції; Ю. Павликовський: Нарід і кооперація; І. П.: Де душа кооперації?; К. Коберський: За кооперативну республику; В. Доманицький: Два ювілеї української кредитової кооперації; О. Мицюк: Світова війна в її соціяльних і господарських наслідках; Дж. Рессель: Необхідність корінних змін у сіль. господарстві; Е. Храпливий: Огляди розвитку кооп. молочарства; К. К.: Стабілізаційна позичка і „стабілізація"; М. Капуста: Життєздатність і самовистарчальність кооперативних установ; Кооперативні банки; Анкети в справі розпорядку про торговельні книги; Господарська хроніка; А. Андрієнко: Кооперативна діяльність на Рад. Україні; Соймування західньо-української кооперації; Курс для кооперативн. організаторів; Кооп. курси в краю; Свята кооперації в 1927 р.; Серед книг і журналів.

„Молодий Агроном", неперіодичний орган сіль. госп. науки й агрономії. Видає Агрономічне Т-во Української Господ. Академії в Ч. Сл. Респ. Подєбради. Збірник І. Зміст: Проф. В. Чередіїв: Від редакції-ні колегії; Г. Гордієнко: Проф. Д-р Інж. Агр. Юлій Стокласа; Агр. Гр. Клименко: Памяти професора Володимира Коваля; Доц. О. І. Бочковський: Селянство й нація; Проф. К. Мацієвич: Привітання „Молодому Агрономові"; Агр.-прир. Віктор Доманицький: Суспільна роля та найближчі завдання українського агронома (під дискусію); Г. Гордієнко: Чи можна визначати схожість насіння кипячінням його в окропі?; Інж. агр. Т. Краснокутський: До питання про вплив катіонів і аніонів соли на розвиток рослини. І. Антагонізм іонів; Огляди і замітки; Реферати; С.-госп. бібліографія; Хроніка с.-г. життя; Посередництво в підшуканню агрономічної праці; Листування редакції; Оголошення.

✝ Посмертні згадки.

о. Теодор Кордуба ювілят, радник Митрополичої конзисторії, вислужений декан, б. маршалок Повітової ради, комісар для шкільних справ, член многих культурних і освітних товариств і парох Бережан заосмотрений Найсвятішими Тайнами помер дня 31. січня ц. р. в 83. році життя, а 58. році священства. Перенесення тлінних останків з парохіяльного дому до церкви наступить в четвер дня 2. лютого ц. р. в год. 4-ій пополудни, а похорони відбудуться в пятницю дня 3. лютого ц. р. в год. 9. передполуднем на місцевий цвинтар. В. И. П.

Николай Спинул, бувший посол до австрійського парляменту з Буковини, політичний сторонник покійного Н. Василька помер перед кількома днями в черновецькому заведенні для умово недужих. В тому заведенні пробув покійний два роки. В. И. П.

✝

Поминальне Богослуження

за спокій душі бл. п.

КАРОЛИНИ з ІГНАТІВ ВИШНЕВСЬКОЇ

бувшої учительки шкіл УПТ. „Рідна Школа" відправиться в четвер дня 2. лютого ц. р. в год. 8·30 рано в церкві СС. Василіянок при вул. Зиблікевича, на котре знакомих і вірних просить Рідня.

ОПОВІСТКИ.

Український Національний Хор Дмитра Котька в складі 35 осіб виступить: 2-го лютого — Стрий; 3-го лютого — Львів. 1316 6-?

Т-во Українська Бесіда" при співучасти Секції Студенток, при Т-ві „Студентська Громада" у Львові уладжує дня 4-го лютого 1928 **вечерниці з танцями** в салях Бесіди. Вступ тільки за поіменними запрошеннями, які можна буде дістати в книгарні УПТ. (Руська 3) 1. і 2-го лютого від 12—2-ої в пол. удне. — *Комітет.* 3-3

Союз Українських Адвокатів уряджує в суботу 4. лютого 1928 в салях „Бесіди" товариські сходини українських правників з танцями. Весь дохід на фонд для вдів і сиріт по українських адвокатах. Стрій звичайний. Буфет у власному заряді Вп. Меценасових. Хто через ошибку не дістав би запрошення, зволить його підняти почавши від середи 1. лютого між 5-6 пополудни в канцелярії адв. д-ра Ол. Надраги Домініканська 11. 1354 2—3

Комунікат в справі збірки на „коляду" і стінного календаря „Рідної Школи". Спіраючись на дозволах дотичних воєвідства розіслала Головна Управа „Рідної Школи" в місяці грудні 1927 збіркові листи для переведення збірки як дару на „коляду" „Рідній Школі" враз з інструкцією. — Отсим звертаємося з ввічливою пригадкою до всіх тих П.Т. Осіб та Установ, які зволили зайнятися переведенням тої збірки, щоби безпроволочно надіслали до Головної Управи списки, зібрану готівку й підрахунки. До 21. лютого ц. р. має Головна Управа вирахуватися перед воєвідством, а щоби це зробити мусить мати наперед усі матеріяли. Треба мати перед очима з одного боку обставину, що безпосередно по переведеній збірці Головна Управа по вирівнанні деяких короткотермінових доргів не в стані виплатити в місяці лютому учительських платень та, що інтерес Товариства вимагає точного виповнення взятого на себе обовязку. Одночасно звертаємося зі закликом до всіх тих, що одержали стінний календар „Рідної Школи" будьто в розпродаж, будьто з часописом, щоб зложили за нього належитість чи добровільний даток, бо до цеї пори покрито заледви половину накладу. *Головна Управа „Рідної Школи".* 1408

На будову українського шпиталя у Львові зложила з нагоди свого вінчання з п. Е. Шеренковським радником надлісництва 10 долярів пані д-р Володимира-Лев-Гасюкова окружний лікар в Кросценку над Хирів, за що її щиро дякує Управа Лічниці. 1400